

РЕШЕНИЕ

№ 739

гр. Бургас, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева
Членове: Даниела Д. Михова
Детелина К. Димова

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20222100500921 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба на Прокуратурата на Република България, чрез Районна прокуратура - Бургас – ответник по предявения иск, срещу Решение №319/21.02.22г., постановено от Районен съд Бургас по гр.д. №6191/21г., с което въззивникът е осъден да заплати на Д. Г. К., сумата от 1500 лв. - главница, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на образувано против К. на 20.01.2021г. наказателно производство по ДП № 3388-29/2021г. по описа на 05-то РУ на МВР – Бургас, вх. № 820/2021 г., пор. 152/2021 г. по описа на Районна прокуратура-Бургас, водено за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, прекратено с Постановление от 28.05.2021 г. на Районна прокуратура-Бургас, ведно със законната лихва за забава върху главницата от 1 500 лв. от датата на влизане в сила на горното прекратително постановление до изплащането ѝ, както и сумата от 741 лв. - главница, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на образуваното против К. 20.01.2021г., наказателно по ДП № 3388-29/2021г. по описа на 05-то РУ на МВР – Бургас, вх. № 820/2021 г., пор. 152/2021 г. по описан на Районна прокуратура-Бургас, за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, прекратено с Постановление от 28.05.2021 г. на Районна прокуратура-Бургас, поради оставането му без работа в периода от 04.03.2021 г. до 06.06.2021 г., поради отнемането на свидетелството му за управление на моторно превозно средство, с оглед на воденото наказателно производство, ведно със законната лихва за забава върху главницата от 741 лв. от датата на влизане в сила на горното прекратително постановление до изплащането ѝ, както и сумата от 341.75 лв.

Въззивникът изразява недоволство от постановеното решение и претендира отмяната му, с постановяване на въззивно решение, с което исковете да бъдат отхвърлени, евентуално – размерът на присъденото обезщетение да бъде намален.

Излага аргументи, че наказателното производство не е било образувано по реда на чл.356, ал.2, а по чл.356, ал.3 НПК – от полицейските органи, като СУМПС е отнето от тях по реда на ЗДвП, съставен е АУАН, а не от Прокуратурата. Действията

по разследването, както и задържането на ищеца К. са извършвани от полицейските органи, а не от Прокуратурата; последната е постановила единствено акта за прекратяване на наказателното производство.

По отношение на претенцията за неимуществени вреди, въззивникът излага съображения, че от събраните доказателства, в т.ч. и разпитаните свидетели не е установено ищецът да е претърпял негативни емоции – обсъжда показанията на свидетелите, за да обоснове тезата си. Заявява, че счита размерът на обезщетението за прекомерно завишен и несъобразен с практиката на съдилищата по чл.52 ЗЗД.

Въззиваемият – ищец Д. – Е. Г. К. не представя в срока по чл.263, ал.1 ГПК писмен отговор.

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК. Въззивната жалба е постъпила в срока по чл.259, ал.1 ГПК, от лице, което има правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, следователно същата е допустима.

Бургаският окръжен съд, като взе пред вид събраните по делото доказателства намира, че първоинстанционният съд е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, относно извършена на 20.01.2021г.на ищеца полицейска проверка при управление на лек автомобил „Рено Канго“ с рег. № *****, в хода на която К. е тестван за употреба на наркотични и упойващи вещества с техническо средство „Дръг Тест 5000“ и е съставен протокол №А0001124 от 20.01.2021г. Резултатът от проверката бил е положителен за кокаин, амфетамин, метамфетамин и метадон и на ищеца е съставен АУАН №976675 от 20.01.2021г., а свидетелството му за управление на МПС е иззето като доказателство. Ищецът е задържан за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, и при задържането му е извършен личен обиск, проверка на жилището, което обитава и лек автомобил „Сеат“ и лек автомобил „Ауди“. Съдът е установил, че още с първото действие по разследването, а именно задържането на ищеца за 24 часа е образувано досъдебно бързо производство № 3388-29 от 2021г. по описа на V-то РУ – Бургас, като в тази връзка на ищеца е връчена призовка за явяване в качеството на обвиняем за повдигане на обвинение, предявяване на постановление за привличане на обвиняем, разпит в това му качество и предявяване на материалите по делото, като няма данни да е бил привлечен като обвиняем. С Постановление от 28.05.2021г. на РП – Бургас, е прекратено досъдебно производство от наблюдаващия прокурор при Районна прокуратура – Бургас. Въззивната инстанция препраща към мотивите на първоинстанционното решение на осн. чл.272 ГПК.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, на осн. чл.269 ГПК намира, че същото е валидно и допустимо. Като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази Закона намира, че същото е правилно и законосъобразно. Мотивите на решението и в тази им част въззивната инстанция споделя на осн. чл.272 ГПК.

В допълнение, по изложените във въззивната жалба съображения, следва да се каже: както е прието в Решение № 187 от 13.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1215/2011 г., III г. о., ГК, докладчик председателят Ценка Георгиева, „Употребеният в чл.2, ал.1, т.2 ЗОДОВ (в редакцията преди изм. и доп. ДВ, бр. 98 от 2012 г. - сега чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ – бел. съдията – докладчик) израз „обвинение в извършване на престъпление“ трябва да се тълкува по-широко за нуждите на специалния деликт, а не в тесния му наказателно процесуален смисъл. Когато наказателното производство е образувано срещу определено лице, а впоследствие производството е прекратено поради това, че извършеното деяние не е престъпление, е осъществен съставът на чл.2, ал.1, т.2 ЗОДОВ (в редакцията преди изм. и доп. ДВ, бр. 98 от 2012 г. - сега чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ – бел. съдията – докладчик). Лицето, срещу което е образувано наказателно производство, търпи вреди от проведеното срещу него наказателно преследване и в случаите, когато производството е прекратено без да му е повдигнато обвинение“.

Поради това са налице предпоставките в полза на ищеца да се присъди обезщетение за образуваното срещу него и прекратено в следствие наказателно производство.

Според Решение №1200 от 2.12.2008 г. на ВКС по гр. д. № 3517/2007 г., III г. о., докладчик съдията Надя Зяпкова, споделяно и в други съдебни актове – напр. Решение №341 от 5.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1310/2011 г., IV г. о., ГК, докладчик

съдията Светла Бояджиева, „При образувано полицейско производство по смисъла на чл. 409, ал. 1 НПК (ред., ДВ, бр. 50/2003 г.), което е прекратено, поради това, че деянието не съставлява престъпление е осъществена хипотеза за отговорност на държавата по чл.2, т.2, предл.2 ЗОДОВ (в редакцията преди изм. и доп. ДВ, бр. 98 от 2012 г. - сега чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ – бел. съдията – докладчик), макар че в това производство не се повдига обвинение по реда на чл. 207 НПК и уличеното лице не се привлича в качеството на обвиняем“. С посоченото решение, съдът е осъдил Държавата, в лицето на Прокуратурата на Република България да репарира ищеца за претърпените от него неимуществени вреди.

Поради изложеното и въззивната инстанция намира, че независимо от това, че ищецът не е бил привлечен като обвиняем и не са извършени процесуално – следствени действия са акт на Прокуратурата, последната, като представител на държавата, осъществяващ ръководство и надзор в досъдебното производство, е пасивно легитимиран ответник по иск по чл.2, ал.2, т.3 ЗОДОВ.

По отношение размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, решението е правилно и законосъобразно. Размерът, присъден от БРС – 1500 лева, е приблизително равен на две минимални работни заплати (2 X 710 лева), поради което не би могъл да бъде квалифициран като завишен, прекомерен или несъответен на претърпените вреди.

По изложените съображения, решението на БРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

В полза на ищеца следва да се присъдят съдебно – деловодни разноски, съобразно правилото на чл.78, ал.1 ГПК. Видно от представения в първоинстанционното производство договор за защита и съдействие, възнаграждението е 300 лева – в минимален по Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер.

С оглед на гореизложеното Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №319/21.02.22г., постановено от Районен съд Бургас по гр.д.№6191/21г.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, ДА ЗАПЛАТИ на Д. Г. К. с ЕГН *****, адрес: ***, СУМА, в размер на 300.00 лева – СЪДЕБНО – ДЕЛОВОДНИ РАЗНОСКИ.

Настоящото решение Е ОКОНЧАТЕЛНО.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____